

Въпросът, който зададох на Симеон Василев, журналистът, който издава поредицата „Световният гамбит”, бе „ Защо точно Геншер”. В неговия стил, кратко, ясно и точно той отговори - защото е един от световните политици, който не само е издигнал престижа на Германия, но е работил за обединена Европа.

И още. Той доказва изумителна способност за политическо ръководство в името на страната си и на просперираща Европа.

Дали заради Геншер или заради издателя, но зала „Александър” на х-л „Радисън” е препълнена с дипломати, политици, журналисти, юристи, преподаватели от СУ, преставители на БПЦ, които с внимание посрещат встъпителните думи на Петер-Андреас Бохман, директор проекти на Фондация за свободата „Фридрих Науман” за Югоизточна Европа.

Следват емоционалните думи на Соломон Паси, който не пести слова пред внушителната аудитория, за да определи ролята на Ханс-Дитрих Геншер като баща-обединител на Германия, заедно с канцлера Кол.

Авторът на биографията на Геншер, Ханс-Дитер Хойман, е не само съратник на Геншер, дипломат от кариерата, но и тънък познавач на германската вътрешна и външна политика, работил активно за обединението на двете Германияи.

С немска педантичност той е разказал биографията на този универсален политик, Геншер, като не е намерил за нужно да го критикува или посочва нелицеприятни черти. Просто е останал верен на обичта си към политика и всъщност е разказал следвоенната история на Германия, такава, каквато я е изживял като участник в създаването ѝ.

Впечатляващо е, че Геншер (роден през 1927г. в Източна Германия, служил във Вермахта през 1945г., военнопленник) 33 години е бил член на Бундестага, министър на вътрешните работи при едно правителство и на външните работи при друго.

Фактичката смяна на един канцлер с друг т.е. преминаването от една партия в друга, в този случай не е просто номадство, а начин да следваш идеите си, да ги осъществиш и подкрепяйки канцлера Кол, да постигнеш обединението на Западна с Източна Германия – мечта и призвание.

Авторът на книгата е подчертал най-вече отговорността като основно качество на Геншер, който е доказал на дело, че за Германия вътрешната политика има огромно влияние върху външната и това никак не е лесно за прилагане.

Особено в годините след Втората световна война, в годините на компликации, на коалиции, което си е висш пилотаж в политиката, като подкрепяш двойното решение за НАТО и си в основата на добрите отношения на Германия със САЩ. Това е стратегическо време и да си вътрешен министър в зората на тероризма, когато в Мюнхен на олимпиадата загиват спортисти от Израел, когато действия бандата на Баадер-Майсхоф, да можеш не само да се справиш, но и да се превърнеш в обичан и ценен от народ и власт министър, това вече е признание за върховно ниво политик, политик от световна класа.

Той е най-известния политик на Германия, радващ се на уважението на всички, най-дълго управлявалия външен министър на страната си. „Политик-икона”, както казва Соломон Паси, политик, който не се страхува да подава оставка при сложни ситуации, да предлага себе си за заложник вместо вече отвлечени хора, да води преговори с потенциални врагове, но верен на принципите и идеите си за просперитет на обединена Германия и обединена Европа, които всъщност са двете страни на медала.

Подчертано скромно звучат думите на Симеон Василев за собствената му роля при издаването на книгата. Личи неговото преклонение пред личността на Ханс-Дитрих Геншер, който дори и далеч от реалната политика след 1992 г., оказва благотворно влияние върху европейските процеси. Той е от основните радатели на еврото, майстор на коалиционната политика с положително влияние върху международните отношения в трудните периоди на Студената война и след нея.

Трите глави на книгата са обособени като човекът, политикът, държавникът Геншер. Запомня се казаното от него: „историята не обича да повтаря предложенията си”. Вярно и тогава, вярно и сега.

Малцина знаят, че Геншер е в Управителния съвет на Дипломатическия институт към МВНР у нас, че е изнасял лекция пред Атлантическия клуб заедно с президента Желев...

А забележителните думи на Геншер „ Не може Западна Европа да е добре, ако на Източна Европа ѝ е зле” днес звучат особено актуално.

Остава да прочетем внимателно книгата. Защото там е описана политиката на отговорността, а не на насилието. Това е кауза на Геншер, както обединението на Германия и Европа.